

גם קיבוצניקים הצטרפו למאבק הציבורי נגד הסבל והכאב הנגרמים לטענתם לחיות המשק ולבעלי החיים בתעשיית הבשר, החלב והביצים, וחלקם שינו את אורח חייהם ואת תזונתם • רגע של מחשבה - לפני שאתם שמים את הבשר על המנגל

ארנון לפיד

"לא אונכלת חיות"

אני וחבריי נהנינו מהעבודה, והיינו עור שים תחרויות במהירות הרכבת גביעי היניקה על העטינים. אני גם זוכר שהיה לנו משחק שנורא אהבנו - 'סקי חרא'. היינו מחזיקים בזנבה של פרה, ומפחידים ומכים אותה. היא הייתה רצה, ואנחנו החזיקנו אותה. במהלך העבודה נהגנו להכות את הפרות באופן קבוע. לקראת חליבה, כשהכנסנו אותן למכון, נעזרנו גם בכבל החשמלי: ברזל מאורך ומחושמל, שנע על מסוע ודוחק בפרות להיכנס לחליבה. כשהן סיימו להיחלב, והוצאנו אותן מהמחנה וחזרנו אותן לקבוצה, היה נהוג להכות אותן עם צינורות פלסטיק בעצמות הרגליים האחוריות. זה הקפיץ אותן וגרם להן לברוח מהר. כאב להן."

נועה רותמן. "מעבר לטבעונות"

עגל גדול מהמכלאה. אחרי שבדקו ורשמו את משקלו, איש המקצוע התחיל במלאכה... אני לא זוכר אם היה שם פולחן כלשהו, אבל אני זוכר שהוא שלף את הסכין הנוראה, ופשוט העביר אותה בצורה חלקה על גורנו של העגל. ורם דם פרץ מהצוואר, והעגל ניסה להימלט בחיים במשך חמש דקות, או יותר, שלי נראו כנצח, עד שהפסק לזוז. כל זה נעשה צמוד למכלאה, לעיניהם של יתר העגלים. זכור לי שאחרי כך תלו את העגל הפוך, בלי ראשו, ונתנו לרם לנוול."

חובב אמיר. "הנושא בוער בי"

כו הארץ, במטרה להיות מעורב בפעילות למען בעלי החיים שמנוצלים בידי האדם. זה עד כדי כך בוער בי, שהורדתי את המרשרה שלי לחצי, וסדר היום שלי כמעט כולו מוקדש לנושא. את ההרצאה של יורופסקי ראה ב"וטיוב", בשלהי 2010. לדירי היא הייתה קמח טחון, כמובן, אבל הוא נכבש בקסם ובכריזמה של יורופסקי, ויחד עם פעיל נוסף, דניאל ארליך, הם תרגמו את ההרצאה והפיצו אותה ברשתות החברתיות באינטרנט.

על השחיטה

גם אצל חן בן צבי מקיבוץ ארו, לא היה זה יורופסקי שהרחיק אותו מהבשר. חן התחיל לעבוד ברפת בכיתה ט', והמשיך לעבוד בה עד גיוסו לצבא. "הרגשתי גאווה גדולה על כך שאני רפתן", הוא מספר. "גם אבא שלי היה רפתן בעברו, ואני גדלתי על סיפורים מהענף, בסביבה שטיפחה סביב המקצוע הזה מורשת של כבוד, ופידור סביבו הילה רומנטית. כיום, כשאני נוכח ברברים שעיית וראיתי, אני לא מבין איך לא עלו בי שאלות כבר אז. הרבר היחיד שגרם לי זעזוע היה שחיטה של עגל, שהייתי עד לה. הגיע לרפת בחור עם חליפה שחורה וכובע שחור גדול, ועם מזוודה שממנה בצבצה סכין ארוכה. לצדו הלך הבן הקטן שלו, שבוודאי נועד להמשיך במקצוע של אביו. עם רפתן נוסף הבאנו אל המאוניים

ביקר בארץ לסיבוב הרצאות אינטנסיבי. אנשים מילאו את האולמות מקיר אל קיר, וכשיצאו, היו לאחרים. רבים מהם לא חזרו לגעת בבשר, בחלב ובביצים. אין נתונים ומספרים על היקף המרת אורח התזונה שחולל יורופסקי, בעולם ובארץ, אבל מתברר שהיא סחפה אתה גם כמה קיבוצניקים, מאלה שמניעים את התעשייה - מפעלי ייצור הבשר, הביצים והחלב.

טבעוני ואקטיביסט

חובב אמיר, למשל. הוא (33) יליד שער-הגולן, הוריו עדיין חיים בקיבוץ, מתכנת מחשבים במקצועו. לא דווקא הרצאתו של יורופסקי הפכה אותו לטבעוני, אבל היא שהפכה אותו לאקטיביסט. "בשנות ילדתי", הוא מספר, "היינו מבקרים לעיתים קרובות ברפת ובבולו של הקיבוץ, אבל שום דבר בעיני הילד שלי לא עורר אצלי אינזיחות מתנאי הגידול, ועל מה שקורה לפרות ולתרנגולות בשלב מאוחר יותר, לא ממש נתתי את הדעת. בשר הפסקתי לאכול בגיל עשרים, בעקבות אחותי הגדולה, שהפסיקה כמה שנים קודם. המהפך התורעתי חל אצלי בגיל 26, כשנחשפתי באינטרנט לסרטון בשם 'חמש סיבות לא כול את הכלב שלך'. אם להתבטא בעדינות, הסרט הזה ריסק את לבי, ושינה את חיי. באופן מיידי הפכתי לטבעוני, ולאחר חודשים עברתי להתגורר בקיבוץ במר-

גארי יורופסקי. אם אינכם מכירים את השם, אתם אומנם עדיין קיימים, אבל ביקום אחר, ואתם בלתי-תקנים פוליטית, ומן הסתם, קרניבורים. כי אם אתם מכירים את השם, וצפיתם בהרצאתו, קשה להאמין שחייכם, או לפחות מזונכם, נשארו כשהיו לפני כן. יורופסקי, יהודי (אלא מה) אמריקני, ופייל למען זכויות בעלי חיים, נשא בשנת 2010 הרצאה באוניברסיטה בארצות הברית, שצולמה, הועלתה לאינטרנט, וחוללה סנסציה עולמית. כשתורגמה לעברית, הרצאתו עידה גם בארץ את אמות הספים. בהרצאתו מספר יורופסקי, בלא עידון ואיפוק, על המתרחש בתעשיית הבשר, החלב והביצים, באופן שונה לחלוטין מכפי שדובר בהן עד כה, ומכפי שהכרנו. קרוב למיליון ישראלים צפו ב"הרצאה הכי חשובה שתשמעו אי פעם", מאז פרסומה באפריל 2011 - כפי הנראה יותר מבכל הרצאה אחרת הנמצאת ברשת בתרגום עברי. מי שלא צפה בה, שמע עליה. הרצאתו של יורופסקי מסעירה את הצופים ומטלטלת אותם בין כאב, הזדהות, זעזוע וועם. כמו כל מהפכן חברתי, וכוז הוא, ללא ספק, גורם יורופסקי לאנשי שים להביט על המצב - מצבן הנורא של חיות המשק, המניעות את תעשיית הבשר, הביצים והחלב שאנחנו צורכים - בעיניים חדשות ומפוכחות. יורופסקי הוא יוצר תודעה, ומן הסתם גם יוצר טרנד עולמי, ומתברר שגם ישראלי. בספטמבר אשתקד

רפתן, אוהב פרות?

הפרות הן משאב שרתם האדם לשירותו, והמניפולציות שעושים הטבעונים ושומרי הזכויות - מקוממות • עודד ארקין מקיבוץ פלמחים, מנכ"ל "רפת דרום", על מוסר וגידול פרות

עודד ארקין מפלמחים, מנכ"ל רפת דרום, המשותפת לקיבוץ ולקיבוץ גת, מתקומם על הקמפיין של גארי יורופסקי וקהילת אוהריו. לא בכל הרצאתו צפה, אך מה שראה "לא עשה לו כלום", ומספיק לו כדי לקבוע שהאיש אכן מרצה נהדר, אבל גם מניפולטיבי ושקרן לא-קטן. "לא כל שטות שיוצאת מפיו, ומפיהם של טבעונים ושל שומרי זכויות בעלי חיים, היא האמת כולה", אומר ארקין. "באתר 'אנונימוס' מורצגים סרטים קשים מאוד לצפייה, ולפחות בכל הקשור לרפת - את המתרחש בענפים אחרים אינני מכיר מספיק - אני יכול לקבוע שסצנות אכזריות כאלה הן נדירות ביותר, ורחוקות מלשקף אפילו חלק זעיר מהמציאות. לא בכל רגע נתון, אלא לעיתים נדירות ביותר, קורה שמישהו חותך זנב של פרה, או מכה בשוקר, או עוקר קרניים. במקרים כאלה צריך לטפל במלוא החומרה, וזה נעשה. המניפולציה שעושים הארגונים האלה מתקרבת לדרגה של הוצאת דיבה. יום אחד מישוה יתבע אותם על מיליונים, ואז הם יסתמו את הפה".

ארקין, אוהב חיות מושבע, "מת" על הפרה במיוחד, "מרגע לידתה, וגם קצת אחרי זה. אני פשוט מאוהב בחיה הזאת, היא לא טיפשה, היא פלאית", הוא מתפייט, "ואני אוסר התעללות אצלי ברפת, וזה בנוסף על חוק צער בעלי חיים, והפיקוח של רשויות הבריאות, שמאוד ברורים ונחרצים בעניין הזה. מי שיתעלל לא יעבור אצלי, וכבר פיטרתי עובד שהיכה פרה. האינטרס הכלכלי שלי הוא שהפרה תחיה חיים נוחים וב-ריאים. אני חי עם פרות 25 שנה, ואני רואה בהן משאב, ומבין שאין לי ברירה אלא להשתמש בו בתבונה, בהתחשבות, וב-גישה מוסרית".

הרחקת העגל מאמו מייד עם לידתו, למשל, לא מעוררת בקיבוץ ארקין "גם שחיטה בסוף דרכה היא דבר אכזרי".

אני מוכן להוציא את הפרות לפנסיה, ולא לשחוט אותן, אבל מישוה צריך לשלם את המחיר, וזה לא אני, והמחיר גבוה. אני גם מוכן לפתוח מחר את שערי הרפת ולשחרר את הפרות לטבע, אבל אתה יודע מה יקרה אז? כל העדר ימות, כי הוא מתורבת, ואינו יכול להסתגל לתנאי הטבע. כמגדל, אני יכול לעבור את נקודת-נקודה ולהסביר לך למה אין כאן אכזריות, ולפעמים הרברים אפילו פועלים לטובת הפרה. הזכרת את הרחקת העגל: הלוחמים הגדולים למען בעלי החיים לא יודעים את מה שיודע כל רפתן - שאם לא נרחיק את העגל מאמו, והיא אינה מחוסנת, הוא עלול לינוק מממנה חלב ש-גרום למותו. אנחנו משקים אותו בחלב ברוק, נקי, ומותאם בדיוק לצרכיו. מצד שני, גם העגל עלול להזיק לאמו, בכך שידייק אותה במחלות עטין. אגב - וגם את זה לא יודעים הלוחמים הגדולים - רבות מהפרות בכלל לא טורחות לקום אל העגל ולטפל בו אחרי ההמלטה".

התייחסותך לפרות כאל משאב כלכלי, בכלל מאפשרת לך לראות את הצד המוסרי?

"מי קובע מהו מוסר? אלה שמכנים אותי נאצי? יש מערכת חוקים, והיא מחייבת. כך בעולם, וכך בארץ. את הפרות מטפחים כדי לספק חלב לאדם. יש תיעוד על כך שכבר במצרים הקדור מה עסקו בגידול פרות לחלב. האדם רתם את הפרה לשירותו, כדי לספק לו מזון, כשם שרתם לצרכיו בעלי חיים אחרים, ומשאבים שונים נוספים. כך אני רואה את זה".

בעלי-חיים בתעשיית המזון. כאב, הזדהות וזעם | צילום: Shutterstock

יות מתות

לא מבין איך לא התעוררתי כבר אז... גם אל חיי התרנגולות כלול זכה הן להתוודע. "נתבקשנו לפזר נסורת בלור לים, לפעמים בזמן שהיו בהם אפרוחים. מדי פעם היינו דורכים בטעות על אפרוח, והיינו נגעלים לראות את הקישקע יוצא לו מאחורה. היינו צוחקים על זה. לפעמים, כצופה מרחוק, יצא לי לראות את העמסת העופות. ראיתי איך מחזיקים את התרנגולות ברגליים כשהן משתוללות וצוחות בבהלה, ומשליכים אותן בתנופה לכלור בים. את זה אני רואה גם היום, ומתמלא זעם ותסכול".

כשהתחיל להתפכח, אומר חן, התמודד עם רגשי חרטה כבדים. "שחזרתי בראש את מעשי, הרצתי את התמונות והזיכרונות שוב ושוב, והתביישתי. עם הזמן למדתי לסלוח לעצמי. זה שלב חיוני, כדי לשמור על השפיות, ושאפשר יהיה להמשיך הלאה. ייתכן שלא הייתי עושה את השינוי בעצמי, אלמלא נחשפתי למה שקורה בתעשייה הזאת מבפנים".

השינוי התחיל במעבר לצמחונות, ורק לאחר תקופה ארוכה למדי, המשיך עד טבעונות. "אני מרגיש שעשיתי בכך צעד מאוד חשוב בחיי. בפעם הראשונה הרגשתי שאני שלם עם עצמי. שאני הולך עם מה שהלב שלי אומר. שאני שולט במעשי. מאוד קשה לי הידיעה, שמדי יום סובלים מיליארדי בעלי חיים התעללות קשה ומ-וות בייסורים. אני מנסה לעורר מודעות באנשים סביבי, ולזעוק את זעקתם של כל

ההיא: הפרדת העגל מהאם לאחר ההמלטה. "ברור כלל היינו נותנים לאימא ללקק את העגל ולנקות אותו, במשך עשר-עשרים דקות. ואז היו שולחים אותי עם מריצה לקחת את העגל לכלוב האישי שלי, באגף היונקים. הייתי מגרש את האימא, ומעמיס את העגל על המריצה. הפרה הייתה נסערת, ניסתה להתקרב, אבל פחדה ממני. כשיצאתי מהמכלאה, האם נצמדה לגדר והסתכלה עליי מתרחק עם העגל שלה. היא ממש זעקה אליי להחזיר לה אותו. מאוד אהבתי להגמיע את העגל בבקבוק. הוא היה חמוד, והרגשתי שאני רואה ומטפל בו. לא חשבתי לרגע על הסבל שגרמתי, ועל מה שמצפה לו. שוב ושוב חזר אליי מראה האם, שבמהלך אותו היום, וגם בימים הבאים, בכל פעם שהייתי עובר ליד המכלאה, הייתה נצמדת לגדר וזעקה אליי בטירוף ובכאב. אני

אני וחבריי נהנינו מהעבודה, והיינו עורשים תחרויות במהירות הרכבת גביעי היניקה על העטנים. אני גם זוכר שהיה לנו משחק שנורא אהבנו - 'סקי חרא'. היינו מחזיקים בזנבה של פרה, ומפחידים ומכים אותה. היא הייתה רצה, ואנחנו הח' לקנו עם המגפיים על החרא. זה מאוד הצ' חיק אותנו... במהלך העבודה נהגנו להכות את הפרות באופן קבוע. לקראת חליבה, כשהכנסנו אותן למכון, נעזרנו גם בכבל החשמלי: ברזל מאורך ומחושמל, שנע על מסוע ודוחק בפרות להיכנס לחליבה. כשהן סיימו להיחלב, והוצאנו אותן מהמ' כון והחזרנו אותן לקבוצה, היה נהוג לה' כות אותן עם צינורות פלסטיק בעצמות הרגליים האחוריות. זה הקפיץ אותן וגרם להן לברוח מהר. כאב להן".

כל השנים, אומר חן, מלווה אותו זיכ' רון חוויה כואבת נוספת, מלבד השחיטה

חן בן צבי. "איך יכולתי?"

נועה רוטמן. "מעבר לטבעונות"

עודד ארקין ברפת דרום. "אוסר התעללות אצלי ברפת"

צילום: מתאלבום הפרטי

צילום: אדם וואלד

גזירת קרניים לפרה. "התעללות קשה מדי יום" | צילום: ענת רפואה

בעלי החיים באשר הם. אני מתמלא זעם לנוכח עיוורונם של בני האדם לסבלם היומיומי של בעלי החיים. במיוחד אני כועס על מי שעוברים בתעשייה. קשה לי גם עם זה, שאנשים לא רואים את הקשר בין מה שהם שמים בצלחת למה שנעשה במשקים. ועם כל הזעם, אני זוכר שגם אני הייתי שם. אכלתי את בעלי החיים, וניצלתי אותם בשביל חלב, ביצים, דבש, עור וצמר, וגם התעללתי בהם בעצמי. לפעמים אני תופס את עצמי: איך יכיר לתי?"

זעם וחלחלה

אצל נעה ורטמן מאפיקים, כן עשה את זה יורופסקי, ובעוצמה מייסרת. היא ילידת אפיקים, 1987, עובדת בכלביית הקיבוץ ולומדת רכיבה טיפולית. בירדותה, כמקובל בקיבוצים, עברה בכל ענפי המשק, ושלא כמקובל בין הילדים – לא השתגעה על בשר. המעט שאכלה מדי פעם עורר בה נקיפות מצפון וגועל, מבלי שהצליחה להסביר לעצמה ולאחרים, למה בעצם. "הרי זה מאכל כה מזין, בריא ומקובל".

עם השנים, והתפתחות הטכנולוגיה, נמצאו הסיבות וההסברים. "הם כבר היו ממש מתחת לאף". את המהפך, היא מסיפרת, חולל אצלה לפני כשנתיים סרטון ששלחה לה ב"פייסבוק" חברה, כשהייתה בעיצומו של מסע בעולם. "בסרט כיכב איזה אדם לא מוכר, שיצא חוצץ נגד ה'רוצחים', בעל כריזמה שלא ראיתי מימיי וביטחון עצמי, שהלואי על כולנו. גארי יורופסקי מדבר על 'שואת החיות', שואה שאנחנו מחוללים. הוא מדבר על הסבל והכאב שאנו גורמים לבעלי החיים האהובים, וכל זה למען תעשיית הבשר הגלובלית, וכמובן, הכסף. לאחר הצפייה בסרטון, שהייתה מלווה אצלי בדמעות ובכעס איום, הרגשתי שמהווה מת בכוני. קשה לי להסביר, אבל זו הייתה תחושה של עצב, זעם וחלחלה, בעיקר על עצמי, שתירמתי את חלקי בתוך תעשיית החלב והבשר במשך שנים, ובנוסף, על האנשים העלובים שמצולמים בסרטון, מכים ומתעללים ביצורים חסרי הישע וחסרי כל דרך להגן על עצמם. הייתי נסערת ועם תחושה של אבל במשך שבועות ארוכים".

בעקבות החוויה הקשה הפסיקה לאכול "כל מה שפעם היה חי. פרה, תרנגול או דג, בשבילי הם היינו הק. כששואלים אותי אם אני אוכלת בשר, אני עונה שאני אוכלת חיות מתות. לעיתים, כשבא לי להחזין את הודעותי מהעניין, אני מוסיפה: 'זכן, גם דג זו חיה מתה'. התפריט שלי מורכב בעיקר ממזררים מהצומח – ירקות, פירות, דגנים, קטניות, שורשים ועוד. בשר, עוף ודגים אני לא מכניסה לפה, ולא מסיבה בריאותית, אלא מסיבה אידיאולוגית בלבד. אני צורכת מוצרי חלב, אולם ביצי חופש אני אוכלת מפעם לפעם".

אז איך טבעונית אדוקה. נעה ורטמן: "תפישתי לגבי הטבעונית קצת שונה מהמקובל. אינני מתיימרת לקבוע אם האדם הוא קרניבור או צמחוני. ידעתי בנושא לוקות בחסר, ואולי טוב שכך. המעבר שלי לטבעונית נעשה באופן הדרגתי ובצורה מחושבת מאוד. קראתי חומר רב באינטרנט, התייעצתי עם לא מעט אנשים, ועד היום אני ממשיכה וחוקרת את הנושא. מה שמדבר אותי, ועוזר לי לצלוח את הקושי היומיומי בבחירת תפריט מזין ואיכותי, הם העקרונות שלי. תמיד צצות שאלות ותהיות ולרעתי, חשוב לתת להן מקום ומענה. עקרונית, אני לא בעד קיצור ניות כפתרון לטווח ארוך. אישית, אני

מחירה הנורא של גרגרנותי

בעקבות חיבתי היתרה לאוכל מן החי (בשר, חלב, ביצים) – יחד עם בלוטות הרוק שלי, נכנסים לפעולה מואצת גם רגשי האשמה

הרברים האלה נכתבים באינחוחות גדולה, שלא לומר, בתחושת בושה ועליבות עצמית, ועם רגשי אשמה גדולים. לא הייתי צריך לצפות בהרצאה המועזת של גארי יורופסקי (וצפיתי, ובכיתי. אשכרה), וגם לא לקרוא את רביהמכר "לאכול בעלי חיים" של ג'ונתן ספרן פויר (וקראתי, ולא מצאתי מנוחה לנפשי). כדי להרגיש, לחשוב ולטעון כמותם, ובאותה מידה של בוטות וחריפות. לא הייתי צריך, כי כל השנים, מילדות, כל בעלי החיים (הסליחה עם הרמשים והחרקים, שלא כלולים...) הם ידידי הטובים: חתולים, כלבים, ציפורים, קיפודים, צבים, זיקיות – כולם היו בניי, בשלב כלשהו, ורבים מהם גם גרו כ"לדי אומנה" בבית הוריי. בשלב מתקדם יותר, גאתה והתפשטה אהבתי וחמלתי מעבר לסטור חיות הבר והמחמד, אל חיות המשק. בתורניות החליבה ברפת, ובהעמסת ההודים על המשאיות, בדרכם למשחטה, למדתי שיעור בהתאכזרות אנושית, ובסבלם הנורא של העופות (לבשר ולביצים) והבקר (לבשר ולחלב).

מאז נוספו גם ה"למה?" וה"איך ייתכן?" אל שורת השאלות שמטרידות ומכעיסות אותנו כל חינו, באין מי שיכול להמציא עליהן תשובות מתקבלות על הדעת: למה ואיך ייתכן שאנחנו מעוללים דברים איומים לבעלי החיים הכלואים בלולים, בדירים, במכלאות וברפתות. מעוללים, במובן מעוללים: דוחסים, מפטמים, מרעילים, קושרים, מכים, פוצעים, הורגים בדמי ימיהם, ולא כדי להצילנו מרעב ולהאכילנו לחם רב, אלא כדי שנתפוצץ ונקיא משר בע, ונקנח בגיהוק חזירי. טעות: אנושי!

הכול היה פשוט כל כך, אלמלא חיבתי היתרה דווקא לאוכל מן החי – בשר, חלב, ביצים. אני נבוך להודות: לא ניחוח של בושם, לא ריחו של נרקיס בחורף, כמו ריחם של גריל עוף, או של סטייק, או של מרק בשר תימני, או של חביתה מבצעת, עושים לי את זה. ותמיד ומיד, יחד עם בלוטות הרוק, נכנסים לפעולה מואצת גם רגשי האשמה וכישורי ההדחקה.

מעגל חבירי ומכירי, רבים מהם קרניבורים מושבעים בעבר, שבהשפעת יורופסקי וספרן פויר זנחו את הציד והטרף לטובת הצמחונות והטבעונית, והיו לתועמלניהן, הולך וסוגר עליי. כיוון שהם מודעים היטב למודעותי וללבטיי, הם פוטרם אותי מנאומים, ממצגות ומנתונים על מחירה הנורא של גרגרנותי, ונוקטים את שיטת הגור בלבד: כדי לשכנע שהשר לא נורא, ולפעמים אפילו חביב, הם מרעיפים עליי מתכונים ותבשילים (רובם, אכן, טעימים בהחלט, מיעוטם, ובכן, ממש לא) על טהרת הצומח בלבד. כמה מהם, שקצרה רוחם וסבלנותם לנוכח התמהמהותי המתמשכת, טונטים ודוקרים: שאתה, אתה תאכל חיות! וזה מעצבן ממש, כי אין לי מה לומר להגנתי, ואני שונא לתת נימוקים ותשובות שאיני מאמין בהם.

צילום: אירנה ווינדש

גארי יורופסקי. משפיע

מאמינה שמתישוה אחזור לאכול יצור שפעם געה או קרקר". בדרכה, וכמידת יכולתה, נועה מגויסת: "הבקשה, או המשימה הגדולה שלי, כטבעונית, היא להחזיר באנשים את הצורך לשאול שאלות. הנתונים שמעבירים לנו בטלוויזיה או ברדיו, אינם בהכרח נכונים או מדויקים. הכול מלא אינטרסים, חמדנות, רצון למכור ולהרוויח. האם מישוה שאל את עצמו מדוע כדאי לאכול שלושה מוצרי חלב ביום? ומה עם כמות השומנים שמכילים המוצרים האלה, והקושי של מערכת העיכול שלנו לעכל חלב פרה? אבל העיקר: מה עם החיות?"

"המשימה הגדולה שלי, כטבעונית, היא להחזיר באנשים את הצורך לשאול שאלות. הנתונים שמעבירים לנו בטלוויזיה או ברדיו, אינם בהכרח נכונים או מדויקים. הכול מלא אינטרסים, חמדנות, רצון למכור ולהרוויח"